

Oylar Bin Umut adaylarına

Parlamentoya girecek bin umut adaylarının asıl gücü halkın örgütlülüğüne, muazzam tarihsel mücadele geleneğine, demokrasi için bedel ödemekten kaçınmayan büyük özverisine dayanacaktır

Darbe tehditleri, gece yarısı muhtıraları altında gidilen 22 Temmuz seçimlerine sayılı günler kaldı. Başta Kürt halkı olmak üzere tüm ezilenler, önlerine dikilen yüzde 10 barajına karşın bağımsız adaylarla meclis'e milyonların umudunu taşımaya gidiyorlar. Bin umut adayları milyonların umuduna dönüşüyor. Askeri vesayet rejimine ve her türlü neo-liberal politikalara karşı halkın barış, demokrasi ve özgürlük taleplerini meclis kürsüsünden haykırmak için 23 Temmuz'u bekliyorlar. Elbette ki seçimlerde gerekli oyu alıp parlamentoya gittiklerinde her şey bir anda güllük gülistanlık olmayacak. Asıl görev işte o zaman başlayacak.

23 Temmuz günü, Kürt halkının temsilcileri ve onlarla yazgı birliği edenler mecliste güçlü bir grup kurduğu zaman, meclis kapılarını Kürt özgürlük hareketine ve sosyalistlere kapatan askeri vesayet rejimi büyük bir darbe yiyecektir. Bu vesayet rejiminin çözümsüzlüğe mahkum ettiği Kürt sorununda, silahsız ve barışçı çözüm alternatifi mecliste söz söyleyecektir.

Bizler, Türkiye'de var olan parlamentonun askeri vesayet rejimi karşısında ne denli güçsüz ve iradesiz olduğunu biliyoruz. Kapısına defalarca darbeler tarafından kilit vurulmuş, defalarca MGK kararları, gece yarısı muhtıralarıyla iflasa sürüklenen bu meclis gücünü parlamentoya giren Kürt özgürlük hareketinden ve sosyalist hareketten alacak. Bu meclisin kapısına kilit vurmaya yeltenecek olan darbeciler, bu defa karşılarında ki büyük devrimci potansiyel karşısında bir kere düşünmek zorunda kalacak.

Bin umut adaylarının meclise girmesi, TİP ve DEP deneyimlerinden de öte meclisin tarihindeki en büyük değişiklik olacak.

Parlamentoya girecek bin umut adaylarının sayısı ne olursa olsun, onların asıl gücü halkın örgütlülüğüne, muazzam tarihsel mücadele geleneğine, demokrasi için bedel ödemekten kaçınmayan büyük özverisine dayanacaktır. Kürt özgürlük hareketi ve sosyalist hareket gücünü meclisten almayacak, defalarca askeri vesayet karşısında iflasa sürüklenen bu meclis gücünü parlamentoya giren Kürt özgürlük hareketinden ve sosyalist hareketten alacak. Bu meclisin kapısına kilit vurmaya yeltenecek olan darbeciler, bu defa karşılarında ki büyük devrimci potansiyel karşısında bir kere düşünmek zorunda kalacak.

Bin umut adaylarının meclise girmesi, TİP ve DEP deneyimlerinden de öte meclisin tarihindeki en büyük değişiklik olacak.

Bin umut adaylarıyla birlikte, daha şimdiden Türk-Kürt kardeşleşmesinin adımlarından biri daha atıldı. 23 Temmuz günü meclise girenler, Türkiye'de Türk-Kürt kardeşliğinin gerçek sözcüleri olacak.

Bin umut adaylarıyla birlikte, daha şimdiden Türk-Kürt kardeşleşmesinin adımlarından biri daha atıldı. 23 Temmuz günü meclise girenler, Türkiye'de Türk-Kürt kardeşliğinin gerçek sözcüleri olacak.

Neo-liberal ekonomik düzenin yükünü sırtında taşıyan emekçiler, topraklarından kovulan, fındığı, çayı, pamuğu, tütününü elinden yok pahasına alınan köylüler, iş bulma umudunu yitiren yoksullar, gelecek umudu taşımayan gençler, cinsiyetçiliğin kuşattığı kadınlar gözlerini bin umut vekillerine çevirecekler. Çünkü bin umut vekilleri onların vekilleri olacak.

Bin umut adayları kadınlar, mecliste kadınların vitrin gören anlayışlara karşı siyasette özne olduklarını gösterecek, kadın dayanışmasının sesini

yükseltecek, kadın mücadelesinden aldıkları güçle cinsiyetçiliğe karşı yasaların takipçisi olacak.

23 Temmuz günü, askeri vesayet rejimi karşısında çaresiz kalan, her defasında kendilerinde direnme gücü bulamayan ve gücünü militarizmden, çetelerden alan Kızılçelebi koalisyonun tehdidini savuşturamayan demokrasiye yana İslami çevreler, liberal ve sol liberal çevreler, karşılarında boyun eğmez, güvenilir, içtenlikli bir müttefik güç bulacaklar.

1950 yılında CHP'den kopan DP'lilerin baş aşığı koyduğu demokrasi mücadelesini ayakları üstüne oturtan mülkiyetçi bin umut adaylarına oy verme zamanıdır.

Yeter söz halklarındır!
Askeri vesayet rejimine ve Kürt sorununda çözümsüzlüğe son! Darbeye ve savaşa karşı Oylar bin umut adaylarına!

Buharlaştıran şeriat ve devletçi laiklik

Kürtlerin sürdürdüğü özgürlük mücadelesi ve Alevilerin geliştirdiği muhalefet Cumhuriyetin kuruluşuna temellik eden monolitik düşünce kalıplarını parçaladı. Artık "klasik ret ve inkâr" politikasının yerini bir tür "liberal ret ve inkâr" politikası almış bulunuyor

Günay
KUBILAY | İSTANBUL

Kapıya dayanmış "şeriat tehdidi" her ne hikmetse seçim süreciyle birlikte birden buharlaşverdi. "Laiklik elden gidiyor, cumhuriyetin temelleri sarsılıyor" hezeyanı yerini şimdi "bölütçülük" hezeyanına bırakmış bulunuyor. Devletin tepesinde "laik-anti laik" çatışması özü itibarıyla "yapay" olsa da "Türkiye'de laiklik sorunu" başlı başına üzerine konuşmayı hak ediyor.

Laiklik Genelkurmay, CHP ve "apolitsiz güçlerin" iç politikada kullandıkları temel malzemelerden biri olduğeldi. Bütün askeri darbeler "toplumsal meşruiyet" kazandırma gerekçelerinin en önemli unsurlarından biri olarak ileri sürüldü. Son olarak Cumhurbaşkanlığı krizi, 27 Nisan muhtırası ve bir darbe sürecinin örgütlenmesinde en önemli "enstrüman" olarak öne çıkarıldı.

"Laiklik elden gidiyor" hezeyanı içerisindeki güçlerin ileri sürdükleri temel gerekçe şu: "AKP hükümeti bir takım sinsî planlarla demokratik laik cumhuriyetin temellerini sarsıyor ve yerine din devleti kurmak istiyor"

Şunu söylemek yerinde olur: AKP'nin öngördüğü yaşam tarzının verili olandan gerici olduğuna kuşku yok, ama ona itiraz eden güçlerin demokratik ve özgürlükçü bir laiklik anlayışına sahip oldukları da asla söylenemez.

Türkiye'de tarihsel gelişim seyri içinde bir tür laiklikten söz edilecekse, onun niteliği anti demokratik, adı "devletçi laiklik" olabilir. Devletçi laiklik "vicdani ve inanç özgürlüklerini" kendi tekeline alan, sınırlarını kendi belirleyen ve sistematik biçimde topluma empoze eden monolitik düşüncüyü temsil ediyor.

Elbette bu düşünce Cumhuriyetin kuruluşuna temellik eden ideolojik varsayımlardan ayrı düşünülemez. Başından beri Cumhuriyetin kuruluş varsayımlarının temelini inkâr ve asimilasyon oluşturdu. Bu düşünüş biçimi örneğin, ulusal bakımdan Kürtlerin inkârına ve asimilasyon yoluyla Türkleştirilmesi, dinsel bakımdan Alevilerin ve Müslüman olmayan diğer dini toplulukların inkârına ve asimilasyon yoluyla Sünnileştirilmesi varsayımına dayanıyordu.

Ne var ki, gerek Kürtlerin çeyrek asırdır sürdürdüğü özgürlük mücadelesi, gerekse Alevilerin geliştirdiği muhalefet Cumhuriyetin kuruluşuna temellik eden monolitik düşünce kalıplarını parçaladı. Artık "klasik ret ve inkâr" politikasının yerini bir tür "liberal ret ve inkâr" politikası almış bulunuyor. Kürtler vardır ama onların ulusal kolektif hakları yoktur. Aleviler vardır, ama onların dinsel kolektif hakları yoktur. Farklı kimliklere, inançlara ve kültürlere hakim monolitik iktidar ilişkileri ve inisiyatif dışı ya yaşam alanı açılmıyor, ya da "düşman" olarak ilan ediliyor. 27 Nisan muhtırasında "Ne Mutlu Türküm Diyene" demeyen herkesin düşman ilan edilmesi bu ideolojik yaklaşımın yalnızca Kürt sorununda aldığı politik bir biçimdir. Devlet iktidar ilişkilerini zorlayan ve ondan bağımsız gelişen her devrimci, demokratik hareket ve eylem karşı aynı politik tutumun alınacağına kuşku duymamak gerekir.

Bu saptamaların ışığında soruna baktığımız zaman "laiklik elden gidiyor" hezeyanı içindeki Genelkurmay ve CHP gibi güçlerle AKP arasında laikliğin özü bakımından köklü bir fark bulunmuyor. Her ikisi de verili statükonun korunmasından yanadır. Her ikisi de laikliği temelinin ekonomik çıkar çatışmalarının, kapitalist pazar kavgalarının oluşturduğu politik iktidar ilişkilerinin aracı olarak kullanıyor. CHP'nin türbana şiddetle karşı çıkması, AKP'nin türbana savunuyor olması bu gerçeği değiştirmez.

Her iki eğilimde "inanç özgürlükle-

ri"nin devlet tekelinde kalmasını, bütün giderlerinin kamu maliyesinden karşılanması ve devletin ideolojik etki alanının dışına çıkmasını istemiyor. CHP, başta kadınlar olmak üzere toplumu şeriat tehdidiyle korkutarak otoriter devletçi pratiğin yedek gücü haline getiriyor. AKP ise yine başta kadınlar olmak üzere otoriter devletçi laiklikten özgürleşmek isteyen dini inanç sahiplerini istismar ederek siyasetin nesnesi konumuna düşürüyor.

Devletçi laiklik ne dini bütün farklı inanç sahiplerinin inandığı gibi yaşamasına, ne de herhangi bir dini inanç sahibi olmayanın istediği gibi yaşamasına olanak sağlıyor.

Diyanet işleri gibi bütün giderleri kamu maliyesinden karşılanan bir devlet kurumu lağvedilmeksizin, okullardan din dersleri kaldırılmaksızın, bütün dini toplulukların inançlarını özgürce ve istedikleri gibi yaşacakları alan(lar) açılmaksızın demokratik laiklikten söz edilemez.

Devlet vicdani ve dini özgürlük alanlarıyla mali, politik ve organik bağlarını

kesmelidir. Devlet bir kez inanç özgürlük alanlarıyla bağlarını kestikten sonra devletin bu konudaki işlevi köklü değişime uğrayacaktır. Devlet bütün dini topluluklara eşit mesafede duracak ve çoğunluk toplulukları karşısında azınlık toplulukları koruyan bir rol oynayacak, bundan başka bir işlevi de olmayacaktır.

Türkiye'de laiklik sorunundan söz edilecekse CHP ile AKP'nin politik argümanları ve gerekçelerinin dışında ele almak ve laiklik denklemini "devletçi laiklik" ile "demokratik laiklik" biçiminde kurmak gerekir. Laiklik denklemi böyle kurulduğu zaman bugün "uzlaşmaz çelişki" içerisinde oldukları görüntüyü veren güçler, aynı cephede yer alarak anti demokratik devletçi laik düşünce kalıplarını korumak için, tek sesli koru halinde laikliğin demokratikleşmesini isteyen gerçek demokrasi güçlerine karşı seslerini yükseltecek, saldırıya geçeceklerdir. İşte o zaman Kürt sorununda olduğu gibi laiklik konusunda da gerçek demokrasi kavgasının kapısı aralanmış olacaktır.

Meclise umudumuzu yolluyoruz

SDP'nin ortaya koyduğu politik çizgi, bu çizgiyi yaşama geçirmek için önerdiği güc birliğinin bileşimi ve bu bileşimin örgütsel biçimi şimdi çok daha günceldir

Filiz Koçali

DTİP, hiç kimsenin bir politik çizgi, program ya da amaç "dayatmadan", SDP Onur Başkanı Akın Birdal'ın, Emek Partisi Başkanı Levent Tüzel'in ve ÖDP Başkanı Ufuk Uras'ın bağımsız adaylığını destekledi. Seçmenlerini bu adaylara oy vermeye çağırdı. Yalnız çağırma değil, seçimde de aday olmaları için gerekli olan Blok açısından güven verdiği söylenebilir mi? Bir sosyalist Meclis'e girmesinin taşıdığı anlamla, DTP'nin Meclis'te bir grup kurmasının taşıdığı anlam bugünkü politik koşullarda aynı mı? Bin Umud Adayları'na karşı aday olanların alaçağı tek bir oy yüzünden DTP'nin 19 milletvekili çıkarıp, grup kurma olanağını yitirmesi durumunda, bunun politik ve etik sorumluluğunu kim yükleneyecek?

Her sosyalist partinin ve çevrenin seçim kürsüsünü kullanmasına hiç kimsenin diyebileceği olmaz. Bu onların dokunulmaz hakkı. Seçim kürsüsünü kullanmakla, oy istemenin aynı şey olmadığını anlatmak bile anlamsız. Bin Umud Adaylarının dışında aday olan sosyalist çevrelerin seçim kürsüsünü sonuna kadar kullandıktan sonra, seçmenlerini Bin Umud Adaylarına oy veremeye çağırılmaları beklemeye haklıdır. Onların hepsinin toplam oyu tek bir temsilciyi Meclise göndermeye yetmez, ama DTP'nin Meclis'te grup kurmasını sağlayabilir ya da engellenebilir. Sorumluluk çok ağır.

Bitirirken şunu da ifade etmek isterim: Eğer SDP'li, ÖDP'li ve EMEP'li adaylar ile, örneğin Mazlum Der Başkanı Ayhan Bilgen gibi adaylar Meclis'e girerse, Blok sorunu gündemin ön sırasına yerleşmiş olacak. Çünkü bütün bu seçilenlerin DTP ile birlikte TBMM Grubu olarak çalışması için, bir Çırtı Partisi kaçınılmaz hale gelecek.

SDP'nin ortaya koyduğu politik çizgi, bu çizgiyi yaşama geçirmek için önerdiği güc birliğinin bileşimi ve bu bileşimin örgütsel biçimi şimdi çok daha günceldir. Kürt özgürlük hareketiyle stratejik ittifak. Bu bütünsel hattan bir adım geri atmak, beş yıllık SDP birikimini yok etmek anlamına gelir.

Şu anın en pratik görevi ise, her türlü ikircimli yaklaşımı gerileterek, kayıtsız, sartsız, ön yargısız ve ön koşulsuz, treni sallamadan, vargüçle, özveriyle, içtenlikle Bin Umud Adaylarını desteklemek, onların oylarına bir ek oy sağlamak için her şeyi yapmaktır.

Hiç kimsenin "üçüncü bir cephe"nin yokluğundan şikayet etme hakkı yoktur. Elbette, seçimlere ortak ilke ve hedefler temelinde örgütlü bir blokla girmek en idealdir. Ama böyle bir blokun "seçim bloku" olmadığını unutmamak gerekir. Bugün blokun yokluğundan dolayı Bin Umud Adayları'nın karşısına kendi adaylarıyla çıkanların, seçim sonrasında, daha da keskinleşecek olan mücadele için gerekli olan Blok açısından güven verdiği söylenebilir mi? Bir sosyalist Meclis'e girmesinin taşıdığı anlamla, DTP'nin Meclis'te bir grup kurmasının taşıdığı anlam bugünkü politik koşullarda aynı mı? Bin Umud Adayları'na karşı aday olanların alaçağı tek bir oy yüzünden DTP'nin 19 milletvekili çıkarıp, grup kurma olanağını yitirmesi durumunda, bunun politik ve etik sorumluluğunu kim yükleneyecek?

Bunun ne anlama geldiğini anlamak için bir hatırlatma yapacağım. DTP'li olmayan adaylara yer verilmeseydi, onların yerine aday olacak her DTP'li adayın arkasında, başkanları aday olan sosyalist partilerin Türkiye çapındaki toplam üye sayılarının yedi-sekiz katı seçmen bulunuyor. Gösterilen özveriye anlamak için, seçim harcamalarına, kadroların emeklerine değinmeye bile gerek yok.

DTP bu karşılıksız dayanışmacı tutumuyla SDP'lilerin tam desteğini hak etti. Bazı sol çevreler, SDP'den farklı bir tutum takındılar. Bunlar, seçim öncesinde bir ittifak ya da blok kurulmadığı gerekçesiyle, bazı bölgelerde Bin Umud Adayları'nın karşısına aday çıkardılar. Kimisi DTP'nin kendi parti ya da hareketlerinden aday göstermeyişi de, sanırım böyle bir tutumun gerekçesi saydı. Oysa EHP ve SODAP gibi parti ve hareketler, bu eksikliklere rağmen ödünsüz bir tutumla Bin Umud Adayları'na destek verdi. SDP yüksek politik sorumlulukla hareket eden bu parti ve çevrelerin tutumunu selamlıyor.

Bin Umud Adayları'nı birleştiren ortak politik amaçları SDP üyeleri biliyor. Bu ortak amaçlar, askeri vesayet rejimine ve Kürt sorununda çözümsüzlüğe son vermektir. İşçi sınıfının küresel emperyalizme, Türkiye'deki tekelci kapitalizme ve oligarşik rejime karşı sosyalizm yolu üstünde bugün bu iki engel duruyor. Liberal ve sol liberal çevrelerin AB yolunu da bu iki engel tikiyor. Özgürlükçü İslami çevreler de bu iki engeli kaldırdı-